

Зміст

Розділ 1. До цієї миті.....	7
Розділ 2. Поки що найкраща.....	10
Розділ 3. «Мадре-тюлень»	16
Розділ 4. Розбита на друзки	21
Розділ 5. Олів	25
Розділ 6. Хлопчик і блискавки	32
Розділ 7. Ігри	39
Розділ 8. Брехун, та ще й злодій.....	45
Розділ 9. Не просто плавник	53
Розділ 10. Отаке тяжке життя.....	57
Розділ 11. Думка, що змушує здрігнути.....	63
Розділ 12. Вибув!	72
Розділ 13. Дружбі кінець	78
Розділ 14. Повернення «мадре»	84
Розділ 15. Цей поживний чай.....	91
Розділ 16. «Чаша» з болонської ковбаси	98
Розділ 17. Порятунком від сковорідки	103
Розділ 18. Хто дивиться, як ти жуєш бутерброд?	108
Розділ 19. Це ти?	113
Розділ 20. Насіння, що проростає, і насіння, що не проростає.....	119
Розділ 21. Не така вже й чудова фотографія	128
Розділ 22. Слони-оптимісти	135
Розділ 23. Коли тебе закидають піском	143
Розділ 24. Буря.....	146
Розділ 25. Колесо нефортуни.....	153
Розділ 26. Трохи драми	161

Розділ 27. На риболовлю.....	167
Розділ 28. Закуска для акули.....	171
Розділ 29. Найкращий спосіб визначити, чи здатен ти на великі справи.....	180
Розділ 30. Чи була сильною моя мама?.....	186
Розділ 31. Вугри для «Колеса фортуни».....	190
Розділ 32. Заглядаючи у вікно з вулиці.....	193
Розділ 33. Найміцніший панцир.....	198
Розділ 34. Чатем-Пір.....	206
Розділ 35. Ким ти будеш?.....	210
Розділ 36. Туфля.....	218
Розділ 37. Яйця й картопля.....	223
Розділ 38. Пікнік.....	227
Розділ 39. Утікач.....	231
Розділ 40. Пограбування.....	235
Розділ 41. Кошеня.....	240
Розділ 42. Таємницю розкрито.....	244
Розділ 43. Урок від Мобі.....	250
Розділ 44. І сонце зійде.....	255
Розділ 45. Люди, які залишаються з тобою.....	259
Розділ 46. Те, що ти бачиш.....	265
Розділ 47. Ота велика, що з драбиною.....	270
Розділ 48. Подарунок від татуся Джозефа.....	275
Розділ 49. Дерево, під яким я почуваюся в безпеці.....	279

Розділ 1

До цієї миті

Є два типи людей: одні люблять несподіванки, другі – ні.
Я їх не люблю.

І все-таки ось вона – Еме Поллок, моя подруга з першого класу. Приходить до мене додому й волає, наче ворона посеред літнього дня:

– Делсі, маю для тебе *найкращу* у світі несподіванку!
Очманіти.

– *Отже*, – починає вона, – ти знаєш, що ми з Майклом пробувалися на ролі в п'єсі, яку цього літа поставлять у театрі «Кейп Плейгаус», так?

– Так, і що?

– Майклові дісталася дуже важлива роль, але мені... Мені дали головну! Головну роль! *Уявляєш?* – веде вона далі зі страшенно серйозним виразом обличчя. – Слухай... *Автографи!* Як гадаєш, у мене їх проситимуть?

– Гадаю, нам доведеться простелити червоний килим прямисінько до парадного входу твого будинку.

– Це не жарти, – каже Еме й трохи нахилиється вперед. – Ти хоч знаєш, скільки знаменитих людей починали з ролей у театрі «Кейп Плейгаус»?

– Від тебе чула, – усміхаюсь я.

Один величезний крок – і вона вже стоїть упритул до мене.

– Між іншим, мені дуже-дуже знадобиться твоя допомога!

– Моя допомога? І чому ти просиш допомогти в такій справі саме мене? Адже ти знаєш, що я радше серфінгуватиму під час цунамі, ніж гратиму в якійсь п'єсі.

Еме нахилиється вперед:

– Я не прошу тебе *грати*, Делсі. Я просто хочу, щоб ти допомогла мені з роллю. П'єса називається «Енні», – із широко розплющеними очима пояснює вона.

– Це про ту горопашну Енні? З того фільму, що ми дивилися?

– Фільм зняли значно пізніше, ніж з'явилася п'єса. Подруга заковчує очі.

– Хай там як, Емс, а ти знаєш, що театр – це не мое.

– Я просто дуже-дуже хочу, – каже вона і змахує рукою в повітрі, наче фокусник. – Хочу грати *прав-до-по-діб-но*.

– То й що? Я не розумію, чим узагалі можу тобі допомогти. Хіба Майкл не краще із цим упорається?

– Ні. Він мені не допоможе так, як могла б ти. Майкл має родину. – Я почуваюся так, ніби перечепилась, але

ще не встигла впасти. А Еме веде далі: – Розкажи мені, як це... Як це *насправді* – бути сиротою?

Земля піді мною, здається, починає хитатись.

Еме нахиляється до мене й говорить далі. Говорить і говорить. Щось про те, як мені пощастило. А я стою й не знаю, чого мені кортить: зникнути звідси чи допомогти їй. Я навпомацки шукаю відповідь на її запитання, проте не знаходжу нічого.

Звісно, я думала про свою матір. Про те, куди вона поділась і де була весь цей час. Утім, здається, Еме *має* *рацію*: мене *покинули*... І я *сирота*. Чи не по-дурному це буде – сказати, що я ніколи по-справжньому не замислювалася щодо цього?

До цієї миті.

Розділ 2

Поки що найкраща

– Бабуню! – Я бігцем спускаюся сходами. – Ти вже майже готова?

Вбрана в спецодяг, вона сидить, схилившись над пазлом. Вставляє один шматочок, підводиться й каже:

– Знаю, що ти як на голках, бо на узбережжя повернулася Бренді. А от у мене всього-на-всього починається ще один сезон прибирання всіх тих будиночків для курортників. – Бабуся гладить мене по щоці. – А тепер біжи-но до холодильника й принеси обід. Не забудь наше улюблене пиво із сасафраса.

Мчу до кухні й повертаюся за три секунди:

– Усе. Ходімо!

Ми влаштуємося в машині. Як і завжди, бабуся малює пальцем на дошці з приладами хрестик, дивиться крізь лобове скло на небо й молиться, щоб двигун завівся.

А коли він заводиться, знову гладить дошку й каже:

– От і молодчина, що завелася для старої подруги Бريدжит. – Коли ми вже їдемо, вона питає: – Гадаєш, я дивакувата, бо розмовляю з машиною?

– Тільки якщо вважаєш, що машина тобі відповідає.

– Ти найкраща у світі онука – от що, – каже вона, розсміявшись до кашлю. Це один з найприємніших бабусиних компліментів. – І ти схожа на кліща, який от-от лусне. – Бабуся зиркає на мене, коли ми зупиняємося в очікуванні зеленого світла. – Знаю, що не можеш дочекатися зустрічі з Бренді.

– Я справді не можу цього дочекатись. Але... Кліщ, який зараз лусне? Яюсь некрасиво. Ні, просто бридко.

– Я ніколи не зрозумію, чому дівчинка, яка обожнює торнадо, урагани й повені, боїться манюсінького кліща?

– Погода не смокче людську кров, – вимовляю я, чекаючи, що бабуся у відповідь скаже щось уїдливе.

Утім, вона лишень хитає головою і, увімкнувши сигнал повороту, питає:

– То ти розмовляла з Бренді? Вона з родиною приїхала сюди на все літо, як і завжди?

– Еге ж. Ну, з мамою – це точно.

– Боже мий. Пам'ятаю день, коли ви з Бренді познайомилися. – Бабуся із шумом притуляється спиною до спинки сидіння. – Одного разу я не мала вибору, тож мусила тебе на когось залишити. А її матуся була аж така мила, що погодилася наглянути за тобою.

І ви з Бренді, дві мацюпулі, усілися поряд на одному з отих здоровенних крісел-лежаків у садочку. І відтоді стали нерозлучними, наче арахісове масло та джем.

– Бабусю, – регочу я, – хіба хтось хоче бути таким, як арахісове масло та джем? Це добром не закінчується, принаймні для них. – Вона паркується й знову мовчки хитає головою. – То я піду?

– Іди. Тільки заради бога дивися праворуч і ліворуч, коли дорогу перетинаєш.

Тільки-но ступаю на червоний хідник, що веде на узбережжя, як чую вигук Бренді:

– Делс!

Вона вискакує з-за закусочного столика. У повітрі вже відчуваються запахи крему для засмаги й вугілля, що горить. А ще тільки дев'ята година ранку. Літо вже як слід набрало силу.

Я біжу до неї по траві. Ми обіймаємося й стрибаємо від радощів.

– Оце так зустріч! Як ти? Я та-а-ка рада тебе бачити! – Бренді відступає назад. – Отакої! Делс, ну ти й виросла за цей рік.

– Справді?

Раптом я помічаю, що вона здається набагато старшою за мене: нафарбоване обличчя, дамська сумочка, ще й одяг, куплений достоту не у великому магазині. Я почуваюся трохи ніяково у своїй футболці з написом «Бостонський марафон», хоч то й був найкращий

розпродаж, що тільки можна було знайти минулого літа. Проте Бренді всміхається, і я щаслива, що ми знову зустрілись.

– Я вже відшукала наші з тобою відерця для камінців, – каже подруга.

І неприємне відчуття в моєму шлунку зникає: Бренді така сама, як була.

Ми з дитячого садочка разом збирали камінці й черепашки, щоб потім майструвати всілякі фігурки за допомогою клею.

– Але спершу, – тягну я її за рукав, – ходімо глянемо на будиночок.

Під величезним скупченням квітучих кущів стоїть невеличкий кам'яний будиночок. Це ми з Бренді його збудували того літа, коли перейшли в другий клас, і гадали, що там оселяться феї. Це було п'ять років тому. Тепер ми з нею тільки приходимо на нього дивитись одразу, як зустрічаємось.

Я падаю навколішки й розсуваю гілки. Ніякого будиночка.

– Куди він подівся? – питає Бренді, присівши навпочіпки поряд зі мною.

– Не знаю. Гадаєш, його хтось забрав?

– Ну, оскільки це був не будинок на колесах, – сміється вона, – тож, певно, так. Якщо його тільки феї нарешті не вподобали.

Бренді відступає на крок назад.

Шукаючи будиночок, я продираюся крізь кущі.

– Ходімо вже на пляж, – каже вона.

– Тобі хіба байдуже?

– Ну, мені б хотілося, щоб він лишався тут, Делс. Але його, мабуть, знайшли якісь дітлахи. Тож хай так і буде, – відповідає подруга, смикаючи мене за рукав. – Ходімо на пляж. Мені засмагнути треба.

Засмага? Відколи її хвилює засмага? Я йду за нею, та ледь чутний внутрішній голос (отой, до якого радить дослухатися мій сусід Генрі, бо він означає або небезпеку, або те, що ти збираєшся втнути якусь дурню) попереджає мене, що насувається холодний атмосферний фронт. Повітря вже не те, що було. Мене засмутило зникнення будиночка. А ще дужче – те, що Бренді на це начхати.

Ми беремо відерця. Бренді біжить, і я за нею. Обидва старі відерця належать Фіестерам – і червоне, і синє, яким місис Фіестер з братом користувалися на Кейп-Коді мільйон років тому. Метал, з якого виготовлені відерця, укритий подряпинами, а внизу – ще й іржею.

В одне відерце ми набираємо черепашки, а в друге – камінці. Це щоб черепашки не ламалися.

– То що, – питає подруга, – черепашки чи камінці?

– Ти й вибирай.

Я всміхаюся, бо рада знову опинитися на пляжі «Чайка» разом з Бренді. Більшу частину року, коли її немає

поряд, я сумую за нею. Ми розмовляємо по телефону, але це зовсім не те. Ми не можемо дочекатися, поки її мама й моя бабуся куплять нам власні телефони. Хоча мене в цьому найбільше приваблює додаток, що показує, у яких місцях планети спалахують блискавки.

Увесь ранок ми вештаємося пірсами, збираємо камінці та бризкаємось одна на одну морською водою, тупаючи ногами. Нарешті повертаємося до закусочних столиків, вивалюємо з відеречь усе, що назбирали, й вирішуємо, які фігурки із цього зліпимо.

– Тобі не здається, – каже Бренді, складаючи камінці в купки за розміром, – що ми вже дорослі для таких забавок?

– Хіба не байдуже, якщо нам це подобається?

– Ну... Так. Принаймні нас ніхто не бачить.

– А якби й побачили, – підводжу я на неї очі, – що тут *такого*?

– Напевно, ти маєш рацію.

Проте я знаю Бренді: на словах вона може із чимось погоджуватись, а думати зовсім інакше.